

KIS HÍR

KÖZÖS LAKOMA. (Lásd a 30. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIX. köt. 2. szám.

Ara negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. július 8-án.

ROSZCSONT FERKE LEVELE FORGÓ BÁCSIHOZ.

Kezdi *Roszcson*t Ferke maga.

Folytatja és befejezi *Ida néni*.

(Folytatás.)

ALDOTT jó szive van Ferkének; bizonyítja a következő história is.

Az utcán meglát egy szegény öreg, félig vak kintornást, kit mindenki elkergetett a portájától, amint csak rákezdte a nótáját. Volt olyan is, aki egy krajezárt dobott neki, mert megkönyörült a szegény vakon, de irgalmatlanul elhessegették, hogy menjen innen, ne muzsikáljon, mert rá eresztik a kutyát. Szegény rimánkodott, engedjék meg legalább, hogy lejárassa a megkezdett nótát, mert elromlik a kintornája. Hiába! Rögtön abba kellett hagynia, amint megkezdte. Igaz, egy kicsit nagyon is elkopott jószág volt a szerszáma: nyögött, fűtt, hápogott, nyekegett. Borzasztó is volt hallani, hogy tette csuffá azokat a régi szép nótákat. Ferke végre megszánta az öregot és magával vitte, aztán letelepedett vele éppen a Biri néni házával szemközt és ott háromszor is leforgattatá magának annak az ördögös sipládának minden nótáját. Az öreg boldog volt, hogy ilyen buzgó hallgatója akadt. De bezzeg másképp esett a dolog Biri néninek. Seprüvel akarta elveretni onnan a szerencsétlen muzsikust, de Ferke nem hagyta a jussát.

— Én fizetek, hát én parancsolok! Majd akkor hagyja abba, amikor nekem tetszik! Biri néni bedughatja a fülét, ha nem találja elég szépnek.

A néni dühösködött, (Lásd a képet a 20. lapon) szidta Ferkét mint a bokrot és rettenetes dolgokat ígért neki. Rendőrért

is küldött, de amíg az elő került, végig köllött neki hallgatnia azt az istentelen muzsikát, melytől majd megőrült. Két kézzel fogta be a fülét, szinte tánczolt mérgeben. Végre Ferkének elfogyott a pénze és így megszabadult a néni a szörnyű kintől, mert ingyen a vak kintornás sem muzsikál. Persze Biri néni azt követelte, hogy lékeljék meg a Ferke fejét, hogy kössék gúzsba, hogy tudja Isten mit csináljanak vele, amiért úgy megboszantotta. Pedig dehogy akarta Ferke a nénit megboszantani! A maga édes gyönyörűségére játszott aztán, mivel segíteni is akart a szegény emberen. De már azt neki, Ferkének, nem akarják elhinni. Pedig szent igaz.

Biri néni után, Mili néni az, aki mindig rá fogja Ferkére, hogy kész-akarva követi el a csinyeket. Mint ha bizony a szegény fiú néha tehetne róla, hogy olyan furesán üt ki valamelyes dolga! Mili néni születése napján ott volt gratulálni az egész család, valamint hogy illik is, mert Mili néni a leggazdagabb a familiában, gyermektelen özvegy asszony, aki csak nem hagyhatja azt a rengeteg sok pénzét a mopszlijára! Így tehát mindenki vár tőle kisebb vagy nagyobb örökségét. Azért is úgy forgolódnak a néni körül, mint ha bálvány volna. A néni a háló-szobában fogadta a rokonságot; mint valami király-asszony, úgy ült a trónusában... mondok: a nagy karos-székben az ablak mellett és úgy fogadta a hódolatot: a versikéket s az ajándékokat. Még azon a nagy napon sem állhatta, hogy Ferkére rá ne piritson és meg ne szégyenítse a többiek előtt:

— Hát te is eljöttél, te garabonczás? Látod, hogy fél a Puffi tőled, mert hogy a multkor is megnyomorítottad. Ugy a

lábára
bele.
mellém
gyere
tőlünk

Fer

Puf

netes

Ferke

csak

Ölbe v

a szer

köször

Fer

Félre

és al

A ne

czukon

Ferke

bont,

azt a

Inkáb

rokat,

rát, m

Szóva

amit

Fel

villam

piros

fogóva

hogy

zsinór

vihess

be a

itt be

lyén,

Ferke

de —

minto

valaki

lábára tapostál, hogy három hétig sántított bele. Ni, a szegény állatja, hogy huzódik mellém, ahogy csak téged meglát. Közel ne gyere hozzám! Maradj veszteg, jó távolra tőlünk, mert Puffika reszket a harag mián.

Ferkét sértette az ilyen beszéd. Hogy is ne?

Puffi nem csak reszketett, de rettenetes vonításra is gyújtott rá, hogy a Ferke gyüölt arcját meglátta. Mili néni csak nagy-nehezen birta lecsöndesíteni. Ölbe vette, puha selyem kendővel betakarta a szemét s így végre folytathatták a felköszöntös mondókájukat.

Ferkét szörnyen bosszantotta a dolog. Félre állt, a többiek háta mögé huzódott és alig várta már, hogy kiszökhessen. A néni nagy-lelküen mindig két szem czukorkát szokott adni az apróságnak; de Ferke szívesen elengedte volna a két bonbont, csak ne kelljen ott végig hallgatnia azt a sok ostoba verset. Oda sem figyelt. Inkább nézte a képeket a falon, a butorokat, a Puffinak bársonnyal bélelt kosarát, melyben a kedves jószág hálni szokott. Szóval: végig jártatta szemét mindenem, amit csak ott láthatott.

Fel is tünt neki mindjárt, milyen fura villamos csöngettyűje van a néninek: hosszú piros zsinór, a végén olyan elefánt-csont fogóval, melyet csak meg köll nyomni, hogy szóljon. Azért is olyan hosszú a zsinórja, hogy a néni még a tükörig is vihesse és onnan is könnyen parancsolhassa be a népséget. Persze, minden okosan van itt berendezve; de az már még sincs helyén, hogy azt a zsinórt a földön huzzák. Ferke, mint afféle rendes gyerek, fölvette; de — csudák csudája! — meg nem nyomintotta, hanem okosat gondolt, és hogy valaki rá ne léphessen, mivel éppen a néni

ágya mellett lógott, szépen fejtől a legalsó váncos alá dugta. Ott már nem lehet senkinek sem az utjában.

Tehetett ő róla, hogy aztán éjjel amolyan csabai bucsu lett belőle! Mikor Mili néni lefeküdt és a feje véletlenül a csöngettyű-fogót lenyomta, kezdődött a vad koncert. Csiling, csiling, csiling! De olyan borzasztóan, hogy lélek-szakadva rohantak be a cselédek, mert azt hitték, hogy a néni talán meggyult, vagy tudja a jó Isten, mi baja lett. A néni fel ül az ágyban, össze szidja a cselédeket meg a mestert, aki azt a csöngettyűt csinálta. Akkor egy kis időre megszűnik a csilingelés, de alig hogy vissza fekszik és egyet fordul... ucczu!... meg-ered a pokoli zene és fölveri a házat. Puffi vonit, mint ha nyuznák. Mili néni bedugja mind a két fülét, hogy csak ne hallja a szörnyű csilingelést. De hasztalan! Néha-néha megszűnt egy kicsit, mikor a néni felült, vagy elfordította a fejét és nem nyomta többé a fogót. Azután meg, hogy vissza hanyatlott párnáiba, újra rákezdte ördög-adta csöngettyűje, és annál dühösebben csilingelt, minél jobban hanykolódott a néni az ágyban.

Igy tartott ez éjjelig, midőn a néni egyet gondolt és a majszterért küldött. Az nem birta felfogni a dolgot és egyelőre azt tette, hogy kikapcsolta a vezetéket. Megszűnt tehát a pokoli csilingelés és a néni békében alhatott volna, ha a nagy méregtől tudott volna. De így már le sem hunyhatta többé a szemét, és reggel óriási fejfájással ébredt föl. Puffika aludt mint a bunda, mikor újra beállt a csend. Neki nem ártott meg az éjjeli muzsika.

Reggel, mikor megvetették az ágyat, kiszült persze, hogy mi volt az oka az egész

vásárnak és kikapott . . . nem a szobalány, hanem Ferke koma. Igaz, most nem járt ki verés, de ugyancsak lehordták. Mili néni azt mondta, hogy az a haszontalan ficzkó többet be ne tegye a lábát az ő házába. És ki volt az, aki mindjárt rátért arra, hogy Ferkének köszönhette Mili néni azt az éjjeli zenét? Hát ki más, mint Biri néni, a Ferke örökös ellensége.

A multkor a mi Ferkénk új ismeretséget kötött. Nem valami nagy urral, mert az szóba sem áll az ilyen gézengúz fráterrel.

Csutka Mihály ott szorgoskodik, ahol építenek: téglát hord, meszet olt, habarcsot kever; szóval, olyan félig nap-számos, félig kőmivesféle ember. Keveset dolgozik, sokat iszik. Ha egyszer fölhevarta a meszet, félóraig is pihen; ha egy téglát fölvesz, ismét leteszi, megtömködi a pipáját és rá gyujt arra a nyirkos dohányra, amely soha sem akar égni. Vagy tán hogy nem is szel a pipája vagy a szára. Néha tökrészeg, nem látták józanon soha, amióta csak azt az ő talicskáját tologatja. Ferke szörnyen szeret vele szóba állani, mert Csutka uram sokat tud mesélni harczról, háboruról, ágyuról, puskáról, kardról, buzo-

gányról . . . pedig még egy rozsdás flinta sem volt soha a kezében. Nem bizony, mert Csutka bácsi nem volt sohasem katona; de ő már azt rég elfelejtette. Azt képzei magáról, hogy ő huszár volt és ezerszámra vágta, ölte a muszkát, francziát, burkust.

Ferke pedig bolondja az ilyen históriáknak. Étlen-szomjan is elhallgatta volna az ilyen vitézi tettekről zengő éneket, ami

pedig nagy szó ő kelménél. Csutka bácsi alig győzte a sok hazugságot, hogy Ferkének eleget tegyen, amiért aztán Ferke hordta is neki a szivarvégeket, bagót és efféle csemegét.

Néha kedve kerekedett, hogy Csutka uramat megtréfálja egy kicsit, mert hamis gyerekek az én Ferké öcsém. A rövidebbet is huzta mindig. Így például a minap is.

A NÉNI DÜHÖSKÖDÖTT. (Lásd a 318. lapon.)

Csutka uram fura helyen tartja a pénzt. Nadrág-zsebe rongyos, és ha a pár garasát abba gyüri bele, az onnan rendesen kipotyog. Hát a bocskorába rejti, melynek felső széle ki van huzva, és úgy eláll, akár a keményített fodor. Ha pénzre van szüksége, egyet ráz a bocskorán. Ez az ő pénzes fiókja. Onnan bizony még nem loptak el még egy árva vörös fillért sem.

(Vége következik.)

KATUSKA ISKOLÁJA. (Lásd a 22. lapon.)

KIS FA-VÁGÓ.

(Képpel a 25. lapon.)

*Kis fa-vágó vagyok én,
Nagy erdőket járok én,
Bükköt, tölgyet döntögetek.
Rözsét guzsba kötögetek.*

*Fejsze az én szerszámom,
A vén törzset levágom;
Ebből csinál egy öreg tót
Bölcsőt, ágyat és koporsót.*

*A vén tótot szeretem,
Öreg apám az nekem.
A bölcsőm ő faragta ki,
Tulipánnal ő rakta ki.*

*Drága is ő én nekem,
De ha egyszer temetem:
Koporsóját én faragom,
Tulipánnal tele rakom.*

KÉPES BETŰ-REJTVÉNY.

*A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:*

„A rabszolga-karaván.“

*Rajzok az afrikai rabszolga-vadászok ellen vi-
vott harcokból, kalandok és nép-ismertető leírások;
Falkenhorst és May nyomán átdolgozta Ár-
kövy Rikárd, számos képpel, díszes kötésben.*

KATUSKA ISKOLÁJA.

(Képpel a 21. lapon.)

MELEG is volt nagyon, futkostak is már eleget, jól esett hát a pihenés a Katuskáék házának boltozatos kapu-szinében. Amde pusztán üldögelni, pihengetni nem nagyon mulatságos dolog. Az a maradhatatlan Benczike mindjárt kérdezte is:

— No, hát most már aztán mit csinálunk?

Nagy kérdés volt ez, melyre csak Bözsike talált feleletet, azt is olyat, hogy csak ő maga érthette be vele: elő kotort a zsebéből egy darabka kenyeret és jó-ízűen majszolgatta. Nem irigyelték tőle: először is mert éhesek sem voltak, aztán meg ha osztoznak rajta, alig egy-egy harapás jut mindegyiknek. Inkább azon törték hát a fejüket, mit játszhatnának itt ültökben.

— Én már tudom! szólt Katuska. Nézzétek, most jönnek azok a nagy fiúk meg leányok az iskolából.

— Hát aztán? Azok nem játszanak velünk, jegyzé meg Benczike titkos sohaj-tással.

— Nem is köll. Majd játszunk mi magunk iskolásdit. Ez itt most iskola, ti vagytok a tanulók, én pedig a tanító néni.

— Ohó! Majd csak én leszek a tanító bácsi! ellenkezett Benczike.

— Az nem lehet, szólt Katuska nagyon határozottan. Én öregebb vagyok.

— Az nem elég, vitatta Benczi.

— Igen is elég.

Bözsike, Ferike, de még a kis Annuska is Katuskának adtak igazat, leszavazták Benczikét. No de Benczi nem volt csökönyös fiu, bele nyugodott és leült a lóczára tanulóknak. Az igazat megvallva, még örült; mert biz' ő még játékból sem tudta volna, mit csináljon, mint tanító.

Bezzeg Katuska ... no ... ő sem igen tudta. Csak annyit tudott, hogy a tanító kérdez, a tanuló felel. Persze, persze ... de mit kérdezzen? No, majd kitalál valamit.

— Benczike, állj föl és mondd el az abécézt!

Föla

—

véig

Haj

tudta

ditotta

—

számol

—

—

és nek

neked

—

—

—

neked

A k

Bözsik

tek, a

tanító

—

játson

Ezer

mérge

a játs

Panasz

de ez

—

zál oly

Es ha

tenned

—

—

—

—

Jaj. Is

Egy k

S mig

Fütyü

—

—

Rám sz

No mo

—

S meg

Jól sik

Fölállt Benczike és szaporán felelt:

— Mindjárt elmondom, csak egyszer végig halljam.

Hajh, csak hogy Katuska maga sem tudta még az abécztét. Hirtelen másra fordította a dolgot.

— Mindegy no! Hát ezt nem tudod. De számolni tudsz-e?

— Tudok bizony.

— Hát ha tiz szem cseresznyéd volna és nekem adnál ötöt, hány maradna még neked?

— Tiz!

— Nem ugy van.

— De biz' ugy van, mert nem adnék neked egyet sem.

A kópé Benczikének ezen a feleletén Bözsike, Ferike és Annuska nagyot nevettek, ami szörnyen boszantotta Katuska tanító nénit.

— Ha nevettek, csufoltok, mindjárt nem játszom! kiáltá duzzogva.

Ezen még nagyobbat nevettek s Katuska mérgesen futott el, vége lett az iskolájának, a játszó-társak elszéledtek a szomszédba. Panaszkodott volna Katuska a mamának, de ez nevetve felelte:

— Nincs igazad. Játékból se vállalkozál olyanra, aminek nem tudsz megfelelni. Es ha játékban felsültél, tudod-e, mit köll tenned? Nevetned a többiekkel.

MARISKA FÉL.

(Képpel a 24. lapon.)

*Jaj, Istenem! ... az a bácsi mit akar?
Egy kis ágyut hol be-, hol meg kitakar.
S míg fejére fekete posztót borít,
Fütyüléssel, ének-szóval bátorít.*

*Rám szögezi azt az ágyut ... »Ne mukkanj!«
No most most mindjárt nagyot szól; majd
elpukkan
S megöl ... »S' se remegj, édes kis baba ...
Jól sikerült! ... itt a fotografia!«*

VITÉZ MISI KALANDJAI.

— Mese. —

(Vége.)

MISINEK csöppet sem volt inyére, hogy kiszabadulása fejében a vén boszorkának szolgáljon. De ha nincs máskép, mit tegyen?

— És ugyan mit köllene tenem? kérdezte.

— Ezen a mai napon mindent meg köll tenned, amit parancsolok.

— Hm! Ez nem éppen igazság ugyan, mert én csak a rám bizott jószágért jöttem ide; de hát Isten neki! Be köll számolnom jó öreg királyomnak, nehogy még jobban elbusulja magát. Inkább szolgállok hát estig neked is, gonosz boszorka: megteszek mindent, amit kívánsz.

A boszorka gunyosan vigyorgott.

— Nagyon hetykén bizol magadban, fiacskám. No, majd lesz estére belőled is nyulacska. Mert mihelyt bele buktál valamibe, amit teljesitened köllene, hatalmamba estél szőröstül-bőröstül. Hihih!

— Jól van no! Végén csattan az ostor. Hát mit csináljak?

— Legelőször csak nagyon könnyü dolgot. Ebédről kell gondoskodnunk és mivel a sertéseket nem adod, bizony csak böjtös krumpli-leves lesz. Ott az a kosár krumpli, hámozd meg, vagdald szét és dobd a bográcsba.

No, ez nem valami nehéz munka, gondolá Misi és szaporán hozzá is látott. De bezzeg elhült a vére, amint a legelső burgonyát hámozni kezdte. Alig kaparta le egy kis darabon a héjját, azt vette észre, hogy a krumpli nő, egyre nő és a héjja alól emberi fej bukkan elő, panaszos pillan-

tást vet reá, kétségbe esetten sohajtoz és mint ha halálosan rémüldözne a szétvágástól.

Misinek, mi tagadás, majd kiesett a kés is, a krumpli is a kezéből. Hisz' ez borzalmas dolog... ember-fejeket aprítson a bográcsba! De a következő pillanatban mást gondolt.

— Nem lehet ez valóság, hanem csak boszorkányos szem-fényvesztés. Hiszen, ni, ott a kosárban a többi krumpli csak olyan, mint más közönséges krumpli.

Elszántan neki szegezte a kést és négy felé vágta a burgonyát; hát csakugyan közönséges burgonya volt. Még kétszer ismétlődött a borzalmas tünemény, de Misi ügyet sem vetett rá és szépen meghámozta az egész kosárnyit, bele is töltötte a bográcsba.

A vén boszorka fejcsóválva nézte, motyogott is valamit, aztán így szólt:

— Mindjárt elhamvad a tűz a bogrács alatt. Amott a sarokban van fa. Tégy a tüzre!

MARISKA FÉL. (Lásd a 23. lapon.)

Nagy rakás hosszú dorong-fa volt ott. Misi fölnyalábolt vagy három darabot, vitte a tűz felé, de utközben egyszerre csak látja, hogy nem fát visz, hanem három rettetés kigyót, melyek nagy hirtelen kapkodnak fejéhez. Első gondolata persze az volt, hogy eldobja őket; de mégsem tette. Hanem azt tette, hogy öklével hatalmasan fejbe ütögette őket.

— Maradjatok veszteg! Az a szipirtó asszonyok azt mondta, hogy tüzre vesselek, hát oda vetlek.

A kigyók még dühösebben sziszegtek, kapkodtak, de Misi még szaporábban agya-bugyálta őket. És amire a

tüzhöz ért velök, megint csak három darab fadorong volt a kezében. Mégis csak jó volt, hogy meg nem ijedt tőlük.

A vén boszorka most még inkább csó-
válta a fejét s kevés vártatva azt mondá:

— Kavard meg a levest, már talán meg
is főtt.

KIS FA-VÁGÓ. (Lásd a 22. lapon.)

Megkavarta Misi, hát egyszerre csak tüzes láng csap ki a bográcsból, azután pedig a lángból tüzes apró sárkányok, denevérek, baglyok röpködnek neki a Misi

szemének. Mi tagadás: hátra kapta biz' ő egy kicsit a fejét s el akart futni; de nyomban jobbat gondolt.

— Mit árthat az olyan féreg, amely már agyon főtt a bográcsban? Csak pára lesz az.

Nagyot fujt reájok, amennyire csak győzte szusszal. Nem is hiába. A tüzes láng és minden ami benne káprázat volt, egyszeriben eltűnt. Most már nyugodtan kavarhatta, de a vén boszorka megint csak a fejét csóválta és így szólt:

— Hagyd abba, ugy sincs már a bográcsban semmi; mind kifujtad, ami benne volt. Már ma nem ebédelek, majd csak estére lesz jó disznó-pecsenyém, ha leölhetem posikáidat.

— De nem ugy alkudtunk ám! Én meg tettem mindent, amit parancsoltál.

— Meg, csak hogy nincs ám még este. Még hátra van a legnehezebb munkád. Ha azt is teljesíted estére, no akkor majd meglátjuk a többit.

— És mi volna még hátra?

— Van nekem egy hatalmas, irigy ellenségem, egy óriási sárkány, aki elrabolta a leányomat. Ott őrzik a barlangjában. Hát ki kell őt szabaditanod és ide haza hoznod. Biz' oda legény kell a gátra és én csak annyival segíthetek, hogy adok olyan kardot, amellyel legyőzheted a sárkányt, ha ugyan meg tudsz állni vele szemben a lábadon.

— Megállok én, ha muszáj! Ugy alkudtunk, hogy estig minden parancsodat teljesítem, hát nem retirálhatok. Hol az a kard és hol találom azt a sárkányt.

A vén boszorka egy ócska, rozsdás kardot nyomott a Misi kezébe, aztán hármat

ütött a barlang falára. Iziben szétnyílt a a hegy, künn voltak a szabadban, vad, sziklás hegységben.

— Ezen a gyalog-uton menj, majd rátalálsz, szólt a vén boszorka.

Megindult Misi, nem éppen jó kedvvel. Nem elég, hogy a vén boszorkát szolgálja, most még egy fiatal boszorkát is szabadítson ki? De hát meg köll lennie.

Nem ment sokáig, már megpillantotta a szörnyeteget, aki ott heverészett és ásítózott a barlangja nyílása előtt. Iszonyat volt csak látni is és Misi kételkedve nézett a rozsdás kardjára; mit érhet ez egy olyan rettenetes szörnyeteg ellenében? De csak ment előre. Egyszerre csak még valakit lát a barlang szájánál, de a sárkány mögött. Misinek bizony a szeme-szája elállt. Mert az a valaki egy tündéri szép fiatal leányka volt s ijedten integetett Misinek, hogy fusson.

— Ez volna annak a förtelmes boszorkának a leánya? álmélkodott Misi. Ez már csak furcsa! De nyilvánvaló, hogy ezt őrzik az a beste sárkány. Akár kicsoda, de már, ha idáig jöttem, kiszabadítom. Hát csak előre!

Nem köllött már sokat fáradnia. Észre vette már a sárkány, irtoztató bődüléssel fölugrott és Misinek rontott. Az a tündér szép leányka ott a barlangban kétségbeesetten sikoltózott s bizony nem is hiába. Tüzes lángot okádva rohant a sárkány előre s lehellete már messziről mint perzselő szél majd feldöntötte Misit. Hát ha még közel éri! És ha rettenetes karmaiba, borzalmas fogai közé kapja! Hajh! . . . nem hiába mondta a vén boszorka, hogy győzhet a karddal, ha ugyan meg tud állani a lábán. Eszébe is jutott ez Misinek.

— Azt mondtam rá: megállok, ha megszáj. No, hát megállok!

Meg is állt, sőt magasra emelte a kardot, hogy idején lesujthasson. Erre a szörnyeteg még bőszebben toporzékolva rontott reá. De Misi nem volt rest, nem várta, hanem elejébe szökkent.

— No, rozsdás kard, lássuk, mit érsz!

Sokat! Amint Misi a szörnyeteg mellébe szurt, a büvös kard könyvedén hatolt át a sárkány csont páncélján, markolatig mélyedett be és szíven érte a szörnyeteget, aki borzalmas bögéssel fordult föl... egyszer kétszer rángatózott, aztán elnyult... vége volt.

— Lám, igaz volt, gondolá Misi elégedetten. Csak meg köllött bátran állani.

Már ekkor ott termett az a szép leányka s ujjongó örömmel szólt:

— Hála neked, vitéz megmentőm! De oh... vigy hamar jó anyámhoz!

— Persze hogy viszlek, hiszen azért jöttem. De bizony soha sem hittem volna, hogy annak a förtelmes boszorkának ilyen takaros leánykája lehessen.

A leányka csak nevetett, de nem felelt. Mihamar eljutottak a cukor-süveg hegyhez. Ennek egy nyílásában ott állt a vén boszorka. Mint a nyíl szökkent onnan elő.

— Leányom, édes gyermekem! Meg vagyunk mentve!

Amint össze ölelkeztek, hirtelen történt valami, Misi nem is tudta, hogy mi: csak a nagy dörgést, ropogást hallotta. Mikor szétnézett, nem látta sehol a cukor-süveg hegyet, melyben a boszorkány-konyha volt, de nem látta a vén boszorkát sem. Kies ligetben álltak s az a kedves szép leányka most is ölelgetett valakit, csak hogy ez a valaki egy magas termetű, méltóságos,

ősz haju, tisztos nő volt, arany koronával a fején. S ez a koronás nő kibontakozva leánya karjaiból, Misit ölelte most meg.

— Derék, bátor és hűséges ifju! Megszabadítottál minket! Én vagyok királyodnak eltűnt felesége, ez pedig a leányom. Gonosz varázsló sárkány ellenségünk hatalmába estünk és te voltál az a bátor és hűséges ifju, aki végre teljesítetted, amihez szabadulásunk kötve volt. Most már siesünk haza!

Megindultak, de nem sokáig mentek gyalog. Az öreg király az ablakából látta a cukor-süveg hegy eltűnését s rögtön tudta mit jelent ez. Négylovas aranyos hintóban sietett kedvesei elé s hiába szabódott Misi, neki is bele köllött ülnie az aranyos hintóba disznó-pásztor létére is.

Hanem persze nem volt már ő tovább disznó-pásztor. Selyembe-bársonyba öltöztették és természetesen a király neki adta feleségül a szépséges király-kisasszonyt, azután rájok hagyta országát, koronáját és Misi király sokáig élt és uralkodott boldogan. Tán még ma is élne, ha már azóta meg nem halt volna.

A SZOMSZÉD EPER-FÁJA.

(Képpel a 28. lapon.)

SZÉP nagy fa volt s a szomszéd kertjének a végében állt, messzire kinyújtva ágait a magas kőfal kerítés fölött. Gabi és testvérei sokszor elsétáltak alatta, de ügyet sem vetettek rá egészen addig a napig, amelyen Zsuzsika, ott jártukban, hirtelen lehajolva, fölkapott a földről valamit. Nem csak fölkapta, hanem be is kapta.

— Jaj de jó! Már egészen érett!

Mindjárt tudták, micsoda. Eper hullt le a fáról.

— Nekem
is! Nekem is!
követelőzött a
kis Rózsika.

— Persze, neked is jut, ha
találunk még többet is.

Kerestek, de csak két
szemet találtak, ezt pedig
mind a kettőt a torkos kis
Rózsika kívánta meg. Oda adták neki,
hogy ne sirdogáljon, ne nyugösködjön; de

most már maguk is sze-
rettek volna csemegézni.

— Kár, hogy nem
hullt le több! szölt
Annuska.

— Könnyen segítünk rajta,
vélte Ilonka. Beszölünk a szomszéd bá-

csihoz, ad ő bőven. Nem va-
lami drága ritka gyümölcs ez.

— Igaz! Menjünk! helyesel-
ték mind a leányok.

— No bizony! ellen-
kezett Gabi. Majd még
nagyot kerülünk és könyörgünk
egy kis hitvány eperért, mikor itt mind-
járt hozzá juthatunk.

— Már ugyan hogy jut-
hatnánk hozzá?

— De nehéz kitalálni! Van fenn a fán elég, hát levelek egy csomót. Könnyen lepotyog az, ha érett.

Semmi kétség, így hamarabb hozzá jutnak, kérni sem kell. Gabi fölkapott egy nagy követ, aztán egy vastag száraz ágat és jól célózva dobálta föl a fára. Hullt is nyomban az áldás, sok jó érett eper, ágastul. Neki estek, szedegették, de oh!... egyszerre csak mérges kiáltás hallatszott a kertből:

— Ejnye, miféle gézengúzok rongálják a fát? No megálljatok!

Dehogy is álltak meg! Ijedten futottak

el. Igen bizony, ijedten, csak hogy nem igen gyorsan, mert a kicsi Rózsika az ő apró lábacskaival nem birt sebesen futni, őt magát pedig csak nem hagyhatják áldozatul a haragos ellenségnek. És hogy még nagyobb legyen a baj, ajtó is volt a kert hátsó kerítésén, hát a mérges szomszéd iziben künn termett, még pedig velök szemközt és a legelől leggyorsabban futó Gabit csipte meg elsőnek.

— Te voltál az a jó madár, Gabi öcsém? No majd magtanittatlak az apáddal egy kis móresre.

UGRÓ LECZKE. (Lásd a 31. lapon.)

— Jaj, Menyus bácsi!... Én... izé... a leányok...

— A leányok alig ha dobálóztak. De ezt végezze el az apátok. Gyere csak, fiacskám!

Hiába nem akart Gabi, vitte az erős marku szomszéd, a leányok pedig szepegve-szorongva követték. Nagyt nézett az apjuk, mikor elejébe kerültek mindnyájan és a szomszéd elmondta a panaszát.

— Adtam volna én szívesen abból az eperből, amennyit csak akarnak, mondá. Nem is sajnálom azt a pár szemet, amit levartok; de nem szabad rá szokniok, hogy

idegen jószágot rongáljanak, lopkodjanak, ha még olyan csekélység is.

— Igaza van, kedves szomszéd, felelt az apa. Majd teszek is róla, hogy elmuljon a kedvök tőle.

Tett is és persze Gabinak jutott ki leginkább a büntetésből. A leányok dorgálással menekültek.

— Lásd Gabi, lásd! mondák. Nem mindig az a legjobb ut, amely a legkönynyebb!

KÖZÖS LAKOMA.

(Képpel a czimlapon.)

AKIK igaz jó barátok, azok nem csak szóval hirdetik ezt, hanem jóban rosszban megosztóznak. Persze, már csak mégis szivesebben a jóban.

Hogy Toncsika és a Bibi czicza jó barátok, azt mindenki tudhatja. Együtt játszógnak, együtt szenderegnek a pamlag sarkában és Bibi édesdeden dorombolva engedi, hogy Toncsika végig simogassa az ő lágy bundácskáját. Igaz, hogy néha holmi kis félre-értés is akad, mikor Toncsika nagyon megtalálja huzni vagy csipni a Bibi fülecskáját vagy farkacska-káját, vagy minden áron azt akarja, hogy Bibi két lábon állva szolgáljon, ami nem czicza dolga; ilyenkor Bibi kiereszti az éles kör-möcskét és biz' annak néha sirás a vége.

— Menj, csunya czicza, nem szeretlek!

Dehogy nem! Egyet-kettőt fordulnak s már újra együtt játszógnak. Nagyon természetes, hogy ilyen jó barátoknak osztolni köll a tejeckén is, melyet a mama Toncsikának adott.

Nem tudom bizonyosan, a mama is kettejöknek szánta-e a tejeckét; sőt úgy sejttem, nem is kerül vala közös lakomára a sor, ha a mama ott marad a szobában. Ó, a mama nem böcsüli meg eléggé a Toncsika és Bibi barátságát. Nehányszor már bizony ki is porolta a czicza bundácskáját. Amíg ott időzött a szobában, addig Bibi nem is mozdult a divánról úgy tett, mint ha nem is érezte volna meg a tejecke illatát, hanem boldogan szundikálna; de mihelyt a mama távozott, iziben ott termett Bibi az asztalon. Toncsika szivesen látta.

Hogy ne? Van a tálkában elég, jut mind-kettejöknek. Meg aztán nem is finnyás a Toncsika. O maga kanállal eszik ugyan, de nem veszi rossz néven, hogy Bibi fölöslegesnek véli a kanalazást s e helyett egyenest bele üti az orocskáját a tejeckébe. Cziczaéknál így szokás.

— Ugy-e jó? kérdi Toncsika.

Bibi nem felel, csak szedegeti föl nyelvecskéjével szaporán a tejet, mint ha nagyon sietős volna. És lám, igaza volt. Mert egyszerre csak benyit az a barátságatlan mama.

— Siccz te! Ejnye, csuf torkos macskája!

Egy-két ugrással az ágy alatt termett Bibi. Nyalogatta a szája szélét s ravaszul pislogott.

— Most már nem bánom. Ugy is a fenekén voltunk a tálnak. Csak kedvezzen a szerencse, kilesek én még máskor is ilyen közös lakomát.

ROPOGÓS CSERESZNYE.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

SOK jó cseresznyét megesegettek már az idén Odönke és Irénke, de olyan jót még nem, mint most ott a kerti nagy fa árnyékában. Milyen édes, milyen ropogós! És milyen szerencse, hogy mégis, mégis csak az övék lett, mikor pedig nem is számítottak rá.

Látták ők azt a cseresznyét, még mikor csak kezdett pirosodni a fán, amott a falu szélén, egy szegényes házikó kicsi kertjében. A fa közel állt az alacsony rácsos kerítéshez s Odönke és Irénke, amint elsétáltak mellette, némi sóvárgással néztek föl a pirosló gyümölcsre.

— Milyen szép cseresznye! szólt a kis Irénke. De jó volna!

— Még nem egészen érett, vélte Odönke. Aztán meg nem is a miénk, hát hiába fáj rá a fogunk.

— Ki fogja megenni?

— Az a kis leány ni, aki ott áll a kertben.

Szegényes öltözetű leányka áldogált ott, a kerítés közelében és Odönke megszólította:

— A tiétek az a cseresznye-fa, ugy-e?
 — Az bizony, felelt a leányka büszkén.
 — És nagyon jó az a cseresznye, ugy-e?
 — Nincs annak párja az egész határban.
 Csak az kár, hogy az idén kevés termett.
 — No, azért mégis jó ozsonnád lesz, ha majd leszeditek.

A kis leánynak hirtelen nagyon búsra vált a képe.

— Nem kapok én abból, szólt sóhajtván. Legföljebb, ha egy-két szemet ad nagyanyóka kóstolóba.

A ház ajtajában épp akkor egy igen öreg anyóka jelent meg s hangosan kiáltozá: »Böske! Hol vagy?« Mire a leányka gyorsan befutott a házba, a két testvér pedig odább sétált.

— Hát mi sem eszünk abból a szép cseresznyéből, Böske sem! tűnődtek utközben. De miért nem ad az a nagyanyóka Böskének belőle? Talán rossz leány az a Böske?

Nem biz' a, nem azért. Megtudták harmadnapon, mikor a házuk kapujában állva, megpillantották azt az öreg anyókat s karján egy kosárában azt a gyönyörű cseresznyét.

— Vegyenek cseresznyét ifiuracskám!

— Ni, ez talán éppen az a szép cseresznye, amelyet minap a fán láttunk, szólt Ödönke.

— Éppen ez, urficskám. Nagyon jó, nagyon édes!

— Talán megveszi mamácska! Kerjük meg!

Persze hogy megvette. S mialatt az anyóka kiborította kosarából a szép gyümölcsöt, a jó Irénke azt kérdé:

— És Böske csakugyan nem kapott belőle?

— De kapott kóstolóba egy pár szemet.
 — Miért csak kóstolóba?

— Jaj, kisasszonykám, szükségesebb a kenyér, amit most ezen a pénzen veszek. Most már megértették. Meg annyira, hogy még akkor is erre gondoltak, mikor az anyóka már eltávozott.

— Szegény Böske! Mily rosszul eshetik neki, hogy más eszi meg a pompás cseresznyét, mely ott az ő szeme előtt érett meg.

— No, ha éppen akarjátok, megvigasztalhatnátok, szólt a mama. Böven van, jutna is, maradna is.

— Igen, igen, viszünk neki jó csomóval! Most mindjárt! És majd csak azután ozsonnálunk.

Ámult a szegény Böske, mikor egyszerre csak náluk toppant a két kis testvér és jókora csomó cseresznyét nyomott a markába.

— Fogd, Böske! Megvettük, de neked is hoztunk belőle.

Milyen vig és boldog volt a szegény kis Böske! De talán még sem annyira, mint Ödönke és Irénke, mikor haza térvén, a nagy fa árnyékában eszegették a pompás, ropogós cseresznyét és elégedetten mondogatták:

— Lám, milyen jóra fordult! Mégis csak nekünk jutott, meg Böskének.

UGRÓ LECZKE.

(Képpel a 29. lapon.)

SUHOGVA forog a kötél, Ilus és Béla forgatják, a kis Palikát ugratják. Csattanva csap a kötél a földre.

— Hopp! Ugorj!

Ugrik Palika taktusra s megmutatja, hogy nem fogadkozott hiába, mikor mondta:

— Én is játszom veletek! Tudok én is ugrani.

— Baj lesz belőle, kis buksi. Ha nem ugarsz idején, bele akadsz a kötélbe s a földön végig terülsz.

— Nem biz' én! Majd meglássátok!

Talpra esett kis vitéz volt Palika, hát ráálltak testvérei, hogy próbát tesznek vele. És ha sirás lesz a vége... csak maga lesz az oka.

De nem olyan fában ringatták Palikát. Jól figyelt s ügyesen ugrott, nagyon vigan folyt a játék, addig-addig, mignem egyszer mégis hibázott Palika, nem ugrott jól, nem is idején, bele akadt a kötélbe s bumpsz!... nagyot vágódva terült el a földön.

Megijedtek Ilus, Béla s akár ki is azt hihette, hogy a szegény kis legényke jajgatva tápaszkodik föl, vége a vig mulatságnak, beteljesedett a jóslat.

No persze! Szó sincs róla.

Gyorsan talpra ugrott Palika és nevetve szólt:

— Sebjaj! Tovább! Majd jobban vigyázok.

— Ez már derék, így van rendjén, mondá Béla vigan. Látom, vitéz legényke vagy és ezen túl be fogadunk minden játékunkba.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 25-ik számában közölt betű-rejtvény megfejtése:

Kis-Szeben.

Helyesen fejtették meg: Téryf Marianna, Stern Jolán és Birike, Háy Irén és Juliska Leipniker Iduska és Mátyás, Hirsch testvérek, Jákó Margit, Kövesi Jenő, Loránt Elly, Rozsnyay Sárka és Lilike, Mader Hedvig és Emma, Pogány V. (A nevedet egészen ird ki! *F. b.*), Boros Emmike, Fried Aranka, Thaly Florence, Kiss Margit, Kossaczky Gyula, Kazy Péter, Lengyel Margit és Kálmán, Haksch Mariska, Kovács Bella és Géza, Goldstücker Tercsi, Nagy Lenke és Ernő, Oppenheim Irén és Stefi, Radó Tercsi, Bayer Anti, Fischer Pál, Tiszti Lajos, Péterfy Vilma, Babics Madeleine (Ugy látom, még kezdő vagy a bötüvetés mesteriségében. Tehát írj vonalozott papiroson, akkor a soraid nem fognak oly nagyon is görbén dülöngélni. *F. b.*), Herzog Dóra és Vilma, Andriksa Idus, Kazy Livia, Fáber Rizuska, Kummerer Paula, Robitsek Magda, Vámosy Loránt, Koller Andor, Vész Andrea, Adler Sarolta és Rudolf, Hefty Gyula, Pap Lilike, Badics Gizella, Hollós László, Endreffy

Jenny, Wurm Betty, Koós Miczike, Mérai Linike és Margit (részben), Frank Jolán és Irén (részben), Csanak Giza (részben), Kovács Ferencz (részben).

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Goldstücker Tercsi*, *Selmecz-bányán*, kinek a jutalom-könyvet (*Aesopus tanulmányos meséi*), számos képpel, díszes angol vászon-kötésben, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LVIII. köt. 24-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Fáber Rizuska, ifj. Somogyi Zsigmond, Ehrenfeld Irén és Sarolta.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gaal Zoltán. Most persze, hogy boldog vakációdat éled, akár minden-napra szeretnél egy *Kis Lap* számot. Szívesen elhiszem, de azért mégis csak elég lesz abból az a heti egy szám, mert a hosszú szünet nem a hosszú heverést jelenti, hanem hogy közbe-közbe elő szedj valamely tan-könyvet is, hogy azt, amit tudásban magadnak megszerzettél, a játék és szórakoztató olvasmányok sűrűjében el ne veszítessed. Fűszeres küldeményedet, melyet ott az erdő sziklái közül szedtetek, nagyon köszönöm. — **Ehrenfeld Irén és Sarolta.** Egyötök a 25 koronás jutalmat elnyerte 360 tanuló közt. Ez bizony szép siker. De melyötök a nyertes? Irén-e vagy Sarolta? Hogy a levélke sorai kuszák, annak az örvendő szívdobogásnak tudom be, mely az író kezét megmeglökdöste. — **Bedő Ilona.** Ugy látom, a »Forgó bácsi 10 parancsolatja« neked hiába szól, mert a lap küldése végett *hozzám* fordulsz, mikor pedig az *nem* is tartozik rám. Az Athenaeum rengeteg épületében a *kiadó* hivatal messze esik ám a *szekesztői* hivataltól. Tenger sok lépcső és folyosó választja el a kettőt egymástól. S bár szívesen teljesítem ebbeli kívánságokat is: a hosszú és tekervényes uton bizony nem egy leveletek kallódik el. Súlyos oka van tehát annak, koronként miért figyelmeztetek arra, hogy a két hivatalt ne zavarjátok össze egymással. — **Ida néni.** Levél megy. — **Wurm Betty.** Válgék egészségedre az Edler-tóban való fürdés. Hol is van az az Edler-tó? — **Endreffy Jenny.** Az ujak is szabatosan vannak megszerkesztve és sorukat várják. A mese-gyűjtemény első darabja, hogy is mondjam hamarosan? ... francziás és nagyon is regény-szerű. A másik is különösen végződik. Már csak szt. Péterrel nem komázhat senki, még a Jankó legény se! És mit jelentsen az, hogy itt is, a magyar paraszt fiú s az az idegen, mosieur-zik egymást? A harmadikról később szölok. Annyit látok, hogy elő-adásod ügyessége s színessége mellett sok a fogyatékos és kivált a sok különös. Mire magyarázzam? — *Több levélről a jövő számban*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.